

melse med danske Interesser, en Afslappelse, der vil medføre, at vi ikke faar saa høje Stemmatal, at vi ikke faar saa godt et Resultat, som vi ellers kunde faa." Og senere: „Jeg lægger Vægt paa her at betone, at jeg betragter det som en stor Fællesopgave for hele det danske Folk paa begge Sider af Grænsen nu at føre en saadan Politik, at vi kan faa det størst mulige Stemmatal saa langt ned mod Syd som muligt.“

Det er akkurat den samme Opfattelse, som jeg vil gøre mig til Talsmand for. Hertil kommer, at ogsaa Venstre selv stadig lægger Hovedvægten paa det samme Grundlag, paa Resolutionen af 1918 og paa Fredstraktatens Ord om, at Grænse linien skal hvile paa Resultatet af Afstemningen, hvilket Folketingsmand N. Neergaard udtrykkelig og ikke mindre end 3 Gange betonedede under Forhandlingen i Folketinget. Jeg skal ikke oplæse det hele, men kun gengive en af de allerkorteste af disse Udtalelser. „Jeg behøver ikke at gentage det — det er jo klart —, at jeg og det Parti, jeg repræsenterer, stiller os fuldt og klart paa Fredstraktatens Grund, og at vi ingenlunde kan være med til at tilsidesætte Afstemningsresultatet, men tværtimod maa betragte dette som det grundlæggende“. Men naar Forholdet da er dette, at Regeringen og de tre Partier, der hidtil har staaet samlede om den sønderjyske Politik, stadig gaar ud fra Afstemningen, stadig staaer paa Nationalitetsprincippet, og naar man endvidere med Minister H. P. Hanssen maa være enig i, at en Strid om Fortolkninger af et Resultat, som ikke foreligger, baade er landskadelig, taktisk uklog og reelt meningsløs, saa forstaar man bedre, at de lange Diskussioner i Folketinget og den Tale, det ærede 9de Medlem for 2den Kreds (Kragh holdt i Dag, egentlig, naar man ser det nøje efter, er kommet til mere og mere at dreje sig om, hvorvidt den højtærede Udenrigsminister stod som „en Mur“, „et Plankeværk“ eller „et Stakit“ mellem Nordslesvig og Danmark under Krigen, da man jo i øvrigt roste ham, eller om, hvorvidt den højtærede Statsminister er brændende, varm, lunken eller kold i sine Følelser overfor Danskheden i Slesvig. Men det er Spørgsmaal, som vi i en Sag af saa stor Betydning finder, det ligger udenfor vor Kompetence at udtale os om. Thi vi driver Politik om Realiteter, ikke om Stemninger. Vi ser paa Regeringens saglige Standpunkter og gransker ikke Hjertes og Nyres. Vi driver Politik med saglige

Argumenter, ikke med Insinuationer, ikke med ansvarsløs Mistænkeliggørelse, ikke med Paastande, som ikke kan dokumenteres paa nogen Maade, og som overhovedet aldrig kan være til Landets eller Sagens Fordel.

„Øjeblikkets Storhed kræver Værdighed,“ ikke Rygtesmederi eller Trappesladder. I Øjeblikket burde Kampen, naar der overhovedet skal være Kamp, staa mellem paa den ene Side Regeringen og de tre Partier og paa den anden Side alle dem, der forlanger Flensborg eller overhovedet 2den Zone uden noget som helst Hensyn til Afstemningen, altsaa, selv om de danske Minoriteter blev ganske forsvindende. Det er fra disse, — jeg maa populært have Lov til at kalde dem Anneksionister, disse Chauvinister, værdige Brødre af Altskerne, ganske som man vil, — at hele den i vore Øjne saa farlige Agitation udgaar, og det er saare uheldigt, synes vi, at den støttes af det konservative Folkeparti, og at der ikke tages tilstrækkelig skarp Afstand fra den indenfor Venstre. Det er Kredse, der beskylder os andre for Fejghed og for Landsforrædere, og som raaber Hurra blandt andet for det ærede 3die Medlem for 1ste Kreds (Schovelin), ogsaa naar denne — ifølge det samme Referat fra „Nationaltidende“ — siger: „Saa taler man om „Anneksion“. Er det Anneksion, naar man tager det røvede Gods fra Voldsmændene? (Nej! Bifald). Det skal ikke lykkes at faa det danske Folk omdannet til saadanne lumpne Krystere og Uslinge!“ Disse Ord tog selvfølgelig mægtigt Bifald. Efter denne Røvmoral maa det ærede Medlem antages at ville have Slesvig, Holsten og Lauenborg tilbage, da alt det er blevet røvet fra os i 1864, og formodentlig vil han, hvis det ikke sker, som en anden Gabriele d'Annunzio sætte sig fast i Kiel eller Slesvig med sine 5 000 frivillige fra Lørups Ridehus. Nej, det er ikke Fejghed at kæmpe mod den Strøm, det er ikke Usselhed at bruge sin Fornuft i et Spørgsmaal af den vitale Betydning for Danmark. Og jeg vil i hvert Fald ikke være med til at taale en Politik, der tenderer imod, at mine tre raske Smaadrenge om en 10—20 Aar skal sønderrives af preussiske Granater. Vi vil fra vor Side, hvordan det end gaar, staa fast paa det Standpunkt, som indeholdtes i Rigsdagens Beslutninger, da man tog rolige Beslutninger, det, der indeholdes i de danske Nordslesvigeres egen Aabenraa-Resolution af 18. November 1918, der den Gang blev tiltraadt af Mindretallets Førere, det, som er indeholdt i den